

præsenterer, at ingen, som er syg og derfor er nødsaget til at henvende sig til det offentlige om Hjælp enten til Kur, Pleje eller Medicin eller til Familiens Underhold, medens Sygehusopholdet varer, bør faa Fattigvæsenets Stempel paa sig som Følge deraf. Det kan være haardt nok at være syg, og jeg synes, at Samfundet ikke bør forhøje Lidelsen for disse Mennesker saaledes, at de efter Sygdommen og ogsaa under Sygdommen blive ligestillede med almindelige Fattiglemmer.

Da vi nu altsaa ere ved at ændre i Fattigloven, vil jeg benytte Lejligheden til at henstille til den højtærede Minister og Tinget, at der vedtages nogle Ændringer, hvorved der skabes mere Humanitet paa et Omraade, hvor det efter min Formening hidtil i høj Grad har skortet derpaa, nemlig med Hensyn til den fortsatte Sygekassehjælp og endvidere med Hensyn til de syge Mennesker, som uden egen Skyld ikke have kunnet blive Medlemmer af en Sygekasse. Ifølge Fattiglovens § 63 kan et Medlem af en Sygekasse, der efter Sygekassehjælpens Ophør fremdeles er sygt og trængende, erholde Hjælp af det offentlige af samme Størrelse og i samme Tid, som Sygekassen har ydet ham Hjælp, uden at den paagældende Understøttelse betragtes som Fattighjælp. Jeg synes, det er en prisværdig Bestemmelse, men den er som det meste i denne Verden alligevel ret ufuldkommen. Det er kendt nok, at der for en stor Del syge Mennesker kommer en Tid, hvor de overhovedet ikke kunne faa mere Hjælp af Sygekassen og derfor udslettet som Medlemmer af denne. Det gælder dem, som ifølge Sygekasselovens § 22 have erholdt Sygehjælp i 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar, ialt i 60 Uger. Naar de have faaet saa megen Hjælp, udelukkes de af Sygekassen. Og hvis de endnu ikke, hvad sjældent er Tilfældet, kunne hjælpe sig selv, eller hvis de ikke ere blevne 60 Aar, saa at de have Adgang til Alderdomsunderstøttelse, ere disse Mennesker uhjælpe ligt henviste til Fattigvæsenets Omsorg, og have de da faaet denne Fattighjælp efter deres 50ende Aar, og blive de ved at faa den i nogle Aar, maaske til Stadighed, ere de faktisk i Fremtiden fuldstændigt udelukkede fra at faa Alderdomsunderstøttelse. Ærede Medlemmer ville sikkert finde, at det er haarde Kaar for saadanne Mænd eller Kvinder, som fra deres unge Aar trolig have klaret sig, at de paa Grund af vedvarende Sygdom til sidst skulle kastes paa Fattigvæsenet og miste deres borgerlige

Rettigheder. Den Uret, og jeg kan sige den uforskyldte Nedværdigelse, som saadanne Mennesker maa føle, synes jeg, vi alle maa kunne forstaa. Naar Samfundet yderligere forhøjer saadanne Menneskers Lidelse ved at sætte Fattigvæsenets sorte Stempel paa dem til Trods for, at de allerede Tid have gjort, hvad de kunde, for at holde sig oppe, mener jeg, vi meget godt kunne benytte Lejligheden til at faa dette Forhold forandret.

Jeg staar her med en Liste over syge, der ere udslettede eller skulle udslettet af en stor statsanerkendt Sygekasse i Odense, og jeg skal nævne nogle enkelte Tilfælde. Der er en Arbejdsmand, som er indtraadt i Sygekassen i 1888 og udslettet i 1896, fordi han havde faaet saa megen Hjælp, at han i Følge Loven ikke har Ret til mere. Han var 54 Aar gammel ved Udslettelsen, har været i Sygekassen i 8 Aar og har i den Tid trolig betalt sit Kontingent og søgt at sikre sig mod Sygdoms Følger. Der er en Smed, som er indtraadt i Sygekassen i 1889 og udslettet i November 1906. Han var ved Udslettelsen 57 Aar og havde altsaa endnu ikke Ret til Alderdomsunderstøttelse. Han har været Medlem i 17 Aar og har ærlig og redelig betalt sit Bidrag, men nu kan han ikke faa mere Hjælp. Han er kronisk syg og er nu henvist til Fattigvæsenets Omsorg. Der er en Arbejdsmand, som er udslettet i 1906 ved 55 Aars Alderen. Han har været Medlem i 15 Aar af Sygekassen. Der er en Farver, som har ligget paa Sygehus i 2 Aar i flere Perioder. Han er udslettet i September 1904. Han var 47 Aar gammel ved Udslettelsen og har været Medlem i 15 Aar. Endelig er der en Kelner, som lider af en kronisk Sygdom, og som har ligget paa Sygehuset siden 16. Marts i Aar. Han vil blive udslettet den 28. Februar næste Aar, da Sygdommen er uhelbredelig. Denne Mand har en svagelig Hustru og 8 Børn, og han er henvist til for Fremtiden at søge Hjælp hos Fattigvæsenet, til Trods for at han har gjort, hvad han kunde, medens han var rask, for at sikre sig mod Sygdoms Følger. Jeg haaber, som sagt, at den højtærede Minister og det høje Ting ville finde det rimeligt, at der, med det samme vi foretage andre Ændringer, sker en Forandring paa dette Omraade i Fattiglovgivningen. Denne Mangel paa Humanitet i vor Behandling af de kronisk syge har ofte været Genstand for Omtale og Kritik, jeg kan sige i saa godt som alle Partiers Blade.